

Van Egmond aan de Hoef naar Uitgeest

11 februari traden 51!!!! mensen aan om voor de 6^e keer een deel van de Camino van Wad tot IJ te gaan lopen. Dat wil zeggen, er hadden zich wel 51 mensen opgegeven, maar er wáren er maar 50 in de slotkapel toen we vertrokken, nadat een ieder zijn paspoort had laten voorzien van een stempel. (Ja Kees, voorbereiding in dit soort zaken is alles)

En óh ja, er liep ook nog een hondje van één turf hoog mee, maar die werd om humanitaire redenen na een km of 5 - toen de graslandpiste overging in asfalt - uit de race gehaald, anders zou hij aan het eind van de rit de één turf hoog niet meer halen, want zo'n hondje loopt natuurlijk op blote voetjes en dat slijt aardig op het asfalt.

De eerste kilometers gingen over een hindernisdijkje met veel hekken waar we overheen diende te klimmen en een aantal éénpersoonsbruggetjes qua breedte. Met 50 man en een hond neemt dat behoorlijk wat tijd in beslag, daar er maar één persoon tegelijk via de speciaal aangebrachte overstapmogelijkheden kan klimmen. Het veld werd dan ook op een flink uit elkaar getrokken. Als er gewacht werd op de laatste in de rij werd er direct weer begonnen met lopen als die laatste waren aangekomen.

Na een kilometertje of 7 kwamen we aan bij de Willibrorduskerk in Heiloo, alwaar enkele mensen probeerde het voor de kerk liggende Labyrint van Chartres te lopen, wat met enkel gekleurde klinkertjes als afscheiding tussen de verschillende looppaden een koud kunstje bleek. Gewoon rechtdoor lopen!

Daar zat ook de 51^e deelnemer naast de ingang van de kerk van het zonnetje te genieten. Hij was in zijn eentje naar Heiloo gelopen en had daar 1 kilometer langer over gedaan dan wij, maar was er toch eerder. Hij had geen hindernisbaan hoeven af te leggen onderweg en dat scheelt.

Hier konden we onder het genot van een kop thee of koffie onze meegebrachte lunch opeten.

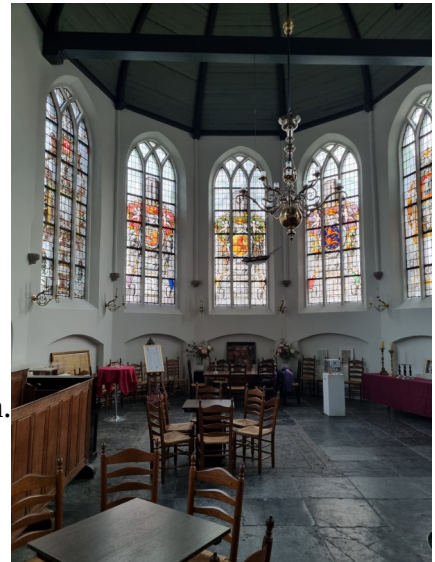
Nadat een ieder de inwendige mens weer had versterkt en hun paspoort had laten afstempelen, ging het richting Akersloot, langs

velden waar veel hazen al aardig in hun "maartse" doen aan het komen waren en felle sprints trokken om lastige tegenstanders te verwijderen van het wijfje waar ze beide hun oog op hadden laten vallen.

Er werd nog niet echt "gebokst" om daarna op het vrouwtje te springen, maar het is dan ook pas februari. "èffe proberen of het al gaat" is er voor dieren niet bij. Raak is raak en het is nog net even te koud voor nageslacht.

En verder ging het, over een prachtig boogbruggetje over de Mientsloot, langs de Noordermolen, richting Akersloot, alwaar we de Jacobskerk gingen bezoeken als tweede rustpunt. Dit is een vrij moderne kerk waarvan de plattegrond is uitgelegd als een St. Jacobsschelp, wat goed te zien is aan het oplopende dak als je voor de hoofdingang staat.

Binnen zijn de banken oplopend uitgezet als een auditorium, waardoor het geheel niet echt de indruk van een kerk geeft, maar meer op een collegezaal in een universiteit lijkt. Zo heeft iedere architect zijn eigen droom om waar te maken.

Ook hier was er weer gelegenheid om het paspoort af te laten stempelen en toen dat gebeurd was vertrokken we voor de laatste etappe richting Uitgeest. Verder door Akersloot en Klein Dorregeest, langs het Alkmaardermeer – dat op die plek trouwens het Uitgeestermeer heet - en de altijd luidruchtige A9, richting Uitgeest, alwaar we in het dorps huis De Zwaan werden ontvangen door twee vriendelijke dames. Nadat we zelf tafels en stoelen in de grote zaal hadden klaargezet kon iedereen zitten en genieten van de aan de bar gekochte versnaperingen. In tegenstelling tot het vorige maand gelopen deel, was het deze keer de gehele dag droog gebleven, en de hoop is dat dat op 4 maart tijdens deel 7 vanaf Uitgeest naar Buitenhuisen ook zo is.
Tot dan.